

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 589/17

לפני: כבוד השופט י' עמית
כבוד השופט צ' זילברטל
כבוד השופט נ' סולברג

העותרת: פלונית

נגד

המשיבים: 1. הכנסת
2. בית משפט העליון בהלכת רעא 4447/07
3. בית משפט השלום תל אביב - בת.א. 31391-05-15

עתירה למתן צו על תנאי

בשם העותרת: עו"ד גיא אופיר ועו"ד מתן עזרא

פסק-דין

השופט י' עמית:

1. במסגרת העתירה דנן מבקשת העותרת מספר סעדים שיאפשרו לחשוף פרטיו של גולש אנונימי באינטרנט הפוגע בפרטיותו, בכבודו ובשמו הטוב של אחר, ובעיקר שני סעדים אלה: ראשית מבוקש כי נורה לכנסת "ליצוק תוכן אפקטיבי וכלי אכיפה להגנת זכויות האדם באינטרנט". שנית, מבקשת העותרת כי נורה על ביטול ההלכה שיצאה תחת ידו של בית משפט זה, בעניין רמי מור, שם נקבע, בין היתר, כי לא קיימת בדין מסגרת הולמת למתן צו המחייב ספקית אינטרנט לגלות את זהותו של גולש אנונימי, וכי אין להמציא מסגרת כזו ב"חקיקה שיפוטית" (רע"א 4447/07 רמי מור נ' ברק אי.טי.סי. [1995] החברה לשרותי בזק בינלאומיים בע"מ, פס' 22 לפסק דינו של המשנה לנשיאה א' ריבלין (25.3.2010)).

2. מזה כשלוש שנים מופץ ומפורסם ברחבי רשת האינטרנט סרטון אינטימי של העותרת, שצולם לפני למעלה מעשור על-ידי בן-זוגה הקודם. כעולה מהעתירה, הסרטון הועבר לצד ג' שזהותו אינה ידועה, מבלי שהעותרת נתנה הסכמתה לכך. בעתירה מתוארים צעדים שונים בהם נקטה העותרת להסרתם של סרטונים אלה שפורסמו במספר אתרים, ובכלל זאת מספר הליכים משפטיים. לפי הנטען, דרכה של העותרת נחסמת שוב ושוב בשל ההלכה שנקבעה בעניין רמי מור. כך למשל, גם

כשהצליחה לקבל במסגרת אחד מההליכים כתובת IP של אחד מהמפרסמים, לא היה באפשרותה לעשות דבר עם מידע זה, שכן, כאמור, בהתאם להלכת רמי מור ספקי האינטרנט אינם מחויבים להמציא את הפרטים המזהים העומדים מאחורי הכתובת. בעתירה נטען כי המצב המשפטי הקיים – בדמות הלכת רמי מור והיעדרה של הסדרה חקיקתית – חוסם נפגעים רבים ברשת האינטרנט, הזכאים לסעדים אזרחיים בהתאם לדין, מלמצות זכויותיהם, שכן המעוולים זוכים להגנה ולמסתור. העותרת סבורה כי במצב בו המחוקק שוקט על שמריו משך שנים, חרף קריאותיו של בית המשפט להסדיר העניין (בעניין רמי מור, ובפסיקה מאוחרת לכך), על בית המשפט למלא את הריק המשפטי למען לא יצא חוטא נשכר.

3. על אף ההבנה למצוקתה של העותרת, דומה כי אין מנוס מדחיית העתירה על הסף.

בכל הנוגע לסעד המבקש להורות על חקיקתו של חוק, הרי שכידוע, אין זה מתפקידו של בית המשפט להורות לכנסת לחוקק חוק: "העותר מבקש כי בית המשפט יורה לממשלת ישראל לפעול במטרה לחוקק בתוך זמן קצר וקצוב ... סעד זה אינו מסוג הסעדים שנוהג בית המשפט להעניק" (בג"ץ 5186/13 הרב עקיבא מאיר נ' ממשלת ישראל (4.12.2013)). זאת, מאחר ש"בית משפט זה, כמקובל בתפיסה המעוגנת בהפרדת רשויות, מתרחק מהתערבות בהליכי חקיקה ואין עילה לסטות מעקרון זה במקרה שלפנינו" (בג"ץ 11716/05 פרץ נ' יו"ר הכנסת (7.3.2006); בג"ץ 5677/04 עמותת "אלערפאן" נ' שר האוצר (16.3.2005); בג"ץ 3734/11 דודיאן נ' כנסת ישראל (15.8.2012); בג"ץ 129/13 אקסלרוד נ' ממשלת ישראל (26.1.2014)).

4. אין בידינו להיעתר גם לסעד השני, המבקש כי בית משפט זה, בשבתו כבג"ץ, יורה על בטלותה או שינויה של ההלכה שנקבעה בעניין רמי מור, ולאור הלכה זו, הנושא צריך להיות מוסדר על ידי המחוקק: "מן הבחינה המהותית לא קיימת (לעת עתה לפחות) תביעה ללא נתבע. הכרה באפשרות לרתום את המערכת המשפטית ואת הצד השלישי לשם עריכת הליך מעין חקירתי, עוד בטרם משפט, מצריכה הסדרה חקיקתית" (ע"א 1622/09 גוגל ישראל בע"מ נ' חב' ברוקרטוב (1.7.2010)).

בעתירה נטען כי "בתי המשפט השונים [...] אינם מאבחנים את הלכת רמי מור, ועל בית משפט נכבד זה ליתן את דעתו בנושא". העותרת סבורה כי עניינה אינו צריך לחסות תחת הלכת רמי מור, שכן אין מדובר בפגיעה בשם הטוב בשל פרסום

תגוביות, אלא בפרסום סרטון אינטימי הכרוך בפגיעה בפרטיות ובהטרדה מינית לפי חוק. כפי שצוין, וכעולה מן העתירה, העותרת פתחה במספר הליכים בבית משפט השלום, חלקם עדיין מתנהלים. את טענתה האמורה, צריכה להשמיע העותרת בהליכים המתנהלים על-ידה, וככל שתהא סבורה כי לא זכתה למענה הולם בערכאה הראשונה, עומדת לפניה האפשרות "לטפס" במדרגות הערעור, בהתאם להוראות הדין. בג"ץ אינו מהווה מסלול עוקף ומקוצר לכך (ראו והשוו: בג"ץ 7687/16 גנימאת נ' משרד המשפטים (9.10.2016); בג"ץ 976/11 בהרנו נ' ממשלת ישראל (7.2.2011)).

זאת ועוד. אין בית משפט זה בשבתו כבג"ץ משמש ערכאת ערעור על החלטות אחרות של בית משפט זה בשבתו כבית משפט לערעורים (ראו, לדוגמה, בג"ץ 4828/05 פלוני נ' כב' השופטת א' פרוקצ'יה, בית המשפט העליון, פסקה 6 (15.6.2005); בג"ץ 5952/08 פלונית נ' בית המשפט העליון בירושלים, פסקה 13 (3.7.2008); בג"ץ 10827/08 צור נ' מינהל מקרקעי ישראל מחוז מרכז, פסקה 12 (28.12.2008); בג"ץ 5121/13 פלוני נ' שרת המשפטים (11.8.2013)).

4. בשולי הדברים אציין כי בצד הפנייה לערכאות, עומדת בפני העותרת האפשרות לפנות לרשויות האכיפה, שכן על פניו, המעשים המתוארים בעתירה עולים כדי עבירה פלילית לפי חוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981, וכך על פי סעיף 3(א) (א5) לפי חוק למניעת הטרדה מינית, התשנ"ח-1998 לאחר תיקונו בשנת 2014, הקובע כלהלן:

3. (א) הטרדה מינית היא כל אחד ממעשים אלה:

(א5) פרסום תצלום, סרט או הקלטה של אדם, המתמקד במיניותו, בנסיבות שבהן הפרסום עלול להשפיל את האדם או לבזותו, ולא ניתנה הסכמתו לפרסום, ואולם במשפט פלילי או אזרחי לפי פסקה זו תהא זו הגנה טובה למפרסם אם מתקיים אחד מאלה:

(א) ...;

(ב) ...;

(ג) ...;

בפסקה זו, "תצלום, סרט או הקלטה" – לרבות עריכה או שילוב של כל אחד מהם, ובלבד שבנסיבות העניין ניתן לזהות את האדם;

כפי שצוין בעניין רמי מור, "כאשר מתבצעת באינטרנט עוולה שהיא גם עבירה, קיימת אפשרות לנפגע להגיש תלונה, וחזקה על רשויות האכיפה שתפעלנה את סמכויות החקירה והבדיקה המסורות להן מכוח הדין" (שם, בפס' 36). יש לקוות כי בדרך זו אכן יימצא מזור למצוקתה של העותרת.

5. סוף דבר שהעתירה נדחית על הסף מהטעמים שפורטו לעיל.

אין צו להוצאות.

ניתן היום, כ"ח בטבת התשע"ז (26.1.2017).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט